

BODECA NEZA

Zabayno - humoristična nedeljska priloga „Dnevu“.

Princ Wied v Albaniji. — Prva noč v kraljevski palači.

Pesem o nakladah.

Ubogi volilec,
kje tvoje so nade?
Vse so odnesle —
doklade.

Prej za »zvestobo«
si čakal nagrade —
zdaj plačeval boš —
doklade.

V Kranjski deželi
so razne parade,
te prineso ti —
doklade.

Kdor se ne pazi
vsak iz žepa mu krade,
tebi so vzeli
doklade.

Človek prav misli,
a slabo izpade —
zato so ti dali
doklade.

Ker si na prsih
vzgojil si gade,
plačal boš zanje
doklade.

Ker klerikalce
imajo množice rade,
so jim naložili
doklade.

Toda na Kranjskem
so take navade,
kmet rad plačuje
doklade.

V gostilni.

Jaz in Kranjska dežela sva si zdaj
popolnoma enaka. Oba živiva samo še
od vina.

Tehnična pisarna ing. Ivo Teleban.

Skoraj resnična zgodba za predpust.

Gospod Ivo Teleban dovršil je ravnokar dunajsko tehniko, osamosvojil se je in otvoril v najživahnejši ulici bele Ljubljane svoj tehnični bureau. Kot sin mežnarja Naceta se mu ni bilo treba tako boriti za podpore kakor drugim njegovim slovenskim tovarišem, že pridevek, da je mežnarjev sin, mu je zasigural marsikako podporo, najsibode deželna ali pa državna.

Pri deželnem odboru je bilo baš ob otvoritvi tehnične pisarne Ivo Telebana več inženirskih mest razpisanih. Sicer je naš deželni odbor storil to le pro forma, službo dobil je konečno le tisti, ki je imel protekcijo na desno in levo in je bil izrazit, če že ne tretjerednik, pa vsaj pristen rimokatolik.

Razpis služb je zapazil tudi gospod Teleban, toda prekasno, vložil je sicer prošnjo, toda dobil je odlok, da so mesta že vsa oddana. Milostno ga je pustil sam deželni glavar k sebi poklicati ter mu zatrjeval, da kakor hitro se bode našlo kakor mesto, bode on prvi, ki ga dobi.

Vodil je med tem pisarno, kakor je pač mogel, toda do prave eksistence ni mogel priti. Bil je pač začetnik. Nesreča je k vsemu še hotela, da je po preteku 4 mesecev teh dogodkov prav opasno zbolel. Podal se je v deželno bolnico k dr. Lako Meserko, ki je po temeljiti preiskavi določil, da ima naš inženir vnetje možganov in da je takojšnja operacija potrebna — ker je nevarnost, da se mu možgani omehčajo in konečno nastopila bi tudi smrt.

Vzeli so revežu možgane iz lobanje, očistili vse natančno, nato rano skrbno zašili, in inženir je bil po preteku dobrega tedna zopet na nogah. Prva pot je bila v pisarno. Kdo pa popiše njegovo veselje, ko dobi na mizi odlok deželnega odbora, da je imenovan za inženirja na Završnici.

Pograbil je hitro vse potrebno in s popoldanskim Gorenjcem se je že peljal do Žirovnice. Drugo jutro je bil že zarana pri delu, meril, delal načrte, proračune in vse, kar je k izpeljavi Završnice potrebno.

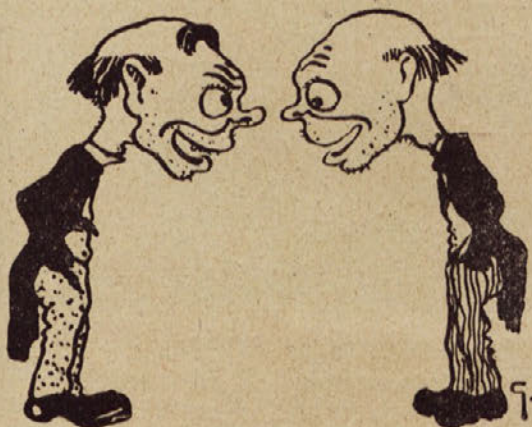
Med tem, ko je gosp. Teleban Žirovčane z inženirsko marelo vznemirjal, ga je nestrpnost čakal gosp. dr. Lako Meserko. Pri odhodu iz bolnice je zabičal inženirju, da naj pride v teku enega tedna po možgane, kajti v tem času bodo do dobrega očiščeni. Toda gosp. doktor je čakal za-

man. Gosp. Teleban je bil popolnoma pozabil na ta nedostatek.

Slučaj je hotel, da se je neki Italijan pri Zavrnici ponesrečil, brzojavilo se je takoj po znanega kirurga gospoda dr. Meserka.

Kako se je doktor začudil, ko zapazi med delavci inženirja Telebana, ki je ravno kar meril vodopad. Opozoril ga je takoj, zakaj ne pride v deželno bolnico po svoje možgane. Inženir malo nevoljen, da ga moti v njegovem poslu sitni dr. Meserko, se mu pri tem prav korenito odreže: »Jaz se požvižgam na moje možgane, sedaj sem v deželni službi in tukaj ne rabim nobenih možganov.« J e k a.

Na ulici.

»Kaj sodite o dokladah.«

»Kar imajo volilci na pameti premalo, jim pa v dokladah pridado.«

Draga Neža!

Enkrat, ko sem potoval po Albaniji, so peljali dva roparja na vislice.

Predno ko sta bila obešena, jih vpraša Esad paša, ako imata še kako poslednjo željo?

Prvi se malomarno odreže, da ne želi nič več na tem svetu in se uda svoji usodi.

Drugi pa prosi še za četrto litra vina, predno ga obesijo.

Esad paša ga nato prav uljudno vpraša: Kakšno vino pa želite, črno ali belo?

Drugi: »Prosim za črno, ker pravi, da je to bolj zdravo!

Zareklo se mu je.

Bohinjec je konja prodajal. Kupec ga vpraša: »Koliko pa je konj star?« Bohinjec: »9 let.« Kupec: »Ja, kaj pa ima tole bulo tukaj na nogi?« Bohinjec: »O, to mu pa nič ne stori, saj jo ima že dvajset let.«

Sv. Misijon.

Oh, kako je pestil pater Kaligula Zablacane ob priliki letošnjega misijona. Toda v Zablatu ni liberalcev, ne socializmov, ne anarhistov, ampak le par prav zakrknjenih grešnikov.

Rotil je tako moške kakor ženske, da se naj poboljšajo, ker jih na tem in na onem svetu čaka poguba. Vpil je pri tem tako, da so v mali cerkvi šipe žvenketale, da se je prižnica pod njim šibila in mu je brada poskakovala.

Punce so se pri tem muzale, a moški so gledali topo v tla, kakor da bi pridiga bila namenjena onim, ki jih ni tukaj.

Pač v prvi klopi je sedela Podržajeva Micka, vdova in precej jesenska. Pri vsakem pogledu na razjarjenega misijonarja je bolešno zaječala. Vso objokano je pustil poklicati misijonar po maši k sebi, da mu razloži duševno bol. Bil je sam s seboj zadovoljen, da je imela njegova pridiga vsaj pri eni duši uspeh, kakršnih se po misijonih malo dobi.

»No, draga moja, kaj vas teži, zakaj ste tako jokali?« jo vpraša. »Ah, gospod,« se v pretrganih stvkih izpoveduje vdova Podržajeva... »snoči mi je moj kozel crknil in tega sem imela tako rada... a ko sem pri pridigi na vas pogledala, sem se vsakikrat nanj domislila, ker je imel ravno tako brado, kakor vi, gospod pater.

J e k a.

»Vsi smo otroci zraka!« je dejal dr. Z., ko so ga vrgli iz gostilne.

Evropska potovalka.

Najzvestejša spremljevalka albanske deputacije.

Kako smo pili pred dokladami . . .

Napoleonove šale.

Kakor bi se zgodilo včeraj, se spominjam tistega opojnega poletnega večera, ko sva sedela s slavnim kritikom pod košatim kostanjem na dvorišču neke vaše gostilne. Jaz sem molčal, gledal zlate zvezde in mislil na lepo mladenko, ki sem jo vroče ljubil in je bivala daleč za goro. Kritik je pa bil zelo dobre volje. Popoldne se ga je nacuzal na nekem izletu in zdaj se je zadovoljno smejal. Jeziček mu je tekel, kakor kolo navzdol. Zelo je hvalil Napoleona in mi pripovedoval več dvtipov. Značilno je samo to, da sem jaz poznal te šale že zdavnaj. Bogve, kje jih je pobral gospod kritik.

Nekoč so vprašale neke dame Napoleona, če mu je vroče. Slavni Francoz je galantno odgovoril: »Tako mi je vroče, kakor če bi sedel poleti na zakurjeni peči in imel na sebi 11 parov spodnjih hlač!«

Nekoč je šel Napoleon po cesti, izvlekel tobačnico in jo odprl, da bi malo ponjuhal ali »pošnofal«. Nek mož je pa prišel mimo in segel s prsti v cesarjevo tobačnico. Začuden ga je pogledal slavni cesar ter ga nahrulil: »Kaj vruga si vsega ne

upate!« Mož je pa odgovoril: »Veličanstvo, stara navada je med šnofači, da lahko tudi sosed šnofa, če potrka lastnik dvakrat po tobačnici. Če pa potolče človek po dozi samo enkrat, pomeni to, da bi šnofal rad sam!«

Nekoč je ulomil v Napoleonovo palačo hud razbojnik. Napoleona ni bilo doma. Žena je pa mislila, da prihaja Napoleon pijan domov. Začela je zmerjati, vpiti, cviliti, metati copate, nočno posodo itd. kar v temo. Razbojnik bi kmalu znozel. Komaj je še našel vrata in bežal nato kakor obseden. Medtem je srečal Napoleona, ga prosil odpuščanja in ga rotil, naj ne gre domov, ker je njegova žena grozno razjarjena . . .

Napoleon je bil majhen fant. Nekoč se je jokal pred neko hišo in gledal žalostno zvonec, ki bi poklical doktorja. Nek gospod je prišel mimo in ni poznal dečka, ki se mu je zelo smilil. Zato je pozvonil gospod, ker je bil deček Napoleon pre-majhen in ni dosegel zvonca. Komaj je gospod pozvonil, že ga je pocuknil Napoleon za rokav in mu svetoval: »Zdaj pa le brzo zbeživa, da ne bova tepena. Sem nameraval le nagajati!«

Kako bomo pili po dokladah . . .

Jaz se nisem smejal tem šalam, dovtipom ali po slovenski »vicom«. Smejal sem se pa kritiku, ki se je dičil s pavjim perjem. Kajti te dovtipe mi je pravila že stara teta, ki jih je podedovala izza tistih dob, ko še ni bilo sluha o ženijalnem Napoleonu. Zato ne prevzamem nobene odgovornosti za originalnost kritikovih anekdot.

Nato sva sedela nekaj časa in molčala. Toda hipoma je kritika zopet nekaj prišlo in odprl je usta, da mi bi povedal kako »šalo«. Tedaj sem ga pa jaz prehitel. Pogledal sem mu v oko in ga vprašal: Ali veste sploh, kaj je dovtip? Slovenski se reče pravzaprav »vic«. Torej kaj je recimo »švoh vic« ali slab dovtip, gospod kritik? Čujte:

Nekoč se je zgodilo v Abesiniji, da je cesar Menelik odlikoval nekega barabonskega ministra s tem, da mu je dal en red, namesto, da bi mu dal eno v r . . .

Odlikovanje torej je slab dovtip.

Prvi tat.

Janezek: Mama, ali veš kdo je prvi kradel.

Mama: Kdo?

Janezek: Bog.

Mama: Zakaj pa?

Janezek: Ko je Adam spal, pa mu je vzel eno rebro . . .

Ljuba Neža!

Matura je težka stvar.

Joško Kisel je stal pred komisijo. Bal se je, da so se mu letne hlače tresle, kakor da bi njegove ne bile.

»No, povejte nam, gospod kandidat, kako se imenuje morska ožina med Francosko in Angleško?« — Kandidat g. Kisel molči.

Dobri ravnatelj gospod Ognjevič mu hoče pomagati iz zadrege, prime se parkrat za rokav, da bi s tem osvežil kandidatu spomin.

Konečno vendar prasne gospod Kisel z odgovorom.

»Morska ožina se imenuje »Canal di frak«.

Gospod ravnatelj je bil namreč v fraku.

»J e k a.«

Ljuba Neža!

Neki Bohinjec je soseda ogoljufal za njivo. Potem je v kratkem umrl. Sin njegov je pa prevzel za njim posestvo. — Neko noč pa pride oče nazaj in govori sinu: »Sin, njivo daj nazaj sosedu, jaz sem si jo po krivici prilastil in zato v vicaah jako veliko trpim.« Sin mu pa odgovori: »Oh, oče, saj se boste navadili, njiva je pa le dobra pri hiši, jaz je ne dam nazaj.«

Mihec Posedač

pripoveduje:

Po Dunajski cesti drvi izvošček.
»Oho,« ga vstavi čevljarški vajenec,
»gospod fijakar, ali ste prost?«
Izvošček ustavi: »Seveda sem, kaj
pa je?«

Vajenec: »No, zahvalite boga, jaz
bom šele čez dve leti.«

Duhovnik (ki podučuje napred-
nega kmeta, a mu ta neče nič kaj verjeti):
»Dragi mi, kaj boš storil, ko se nekega
jutra v peklu prebudiš?«

Kmet (na kratko): »Vam bom dobro
jutro voščil, gospod župnik.«

Katehet: »Tonček, kaj so an-
gelji?«

Tonček (sin bankirja): »Angelji so
zgolj duhovi, ki imajo um in prosto vo-
ljo — denarja pa ne!«

Janez: »Mica, jaz te bom ljubil do
groba!«

Mica: »Meni bi zadostovalo, da me
ljubiš do bližnjega zlatarja!«

Tone: »Ti, kakšna pa je v Avstriji
Slovanska Svoboda?«

Tine: »Znotraj je prazna, zunaj jo
pa nič ni!«

Pepe: »Zakaj si pa Berchtold ved-
no sezuje čevlje, ko gre spat?«

Lipe: »Zato, da mu jih drugim ni
treba.«

Mala sestra: Mama, zakaj pa
si kupila tako rešeto, da voda skozi beži?

Večja sestra: Ali misliš, da
bodo zelenjavo v kozici cedili?

Ona: »Ti ne veš, kako bom lepa na
poročni dan. V laseh bom tudi mirto
imela.«

On: »O, kako bi bil srečen, ko bi ve-
del, da je bil cvet res samo moj.«

Vzrok. »Zakaj pa vodiš po vseh tr-
govinah tvojega psa s seboj? Saj je ven-
dar v nadlego, ker je tako velik.«

»Vidiš, ravno zato. Potem se me po-
vsod radi iznebijo in mi hitro postrežejo.«

»Ne vem, kako sem že zašel v tisto
gostilnico »na Bleiweisovi cesti.« Menda
smo se prepirali — tako prijateljsko —
zakaj pravzaprav da se je postavila tista
hišica, ki bi jo človek imel preje za poli-
cijsko stražnico, kakor pa za točilnico
»naravnih vin.« »Če se prav spominjam,«
je dejal nekdo izmed družbe: »Ljubljanski
meščanji bi jo bolj potrebovali kje na Je-
žici, kamor hodijo ob pasjih dneh delat
svojo politiko.« — No, bo že bog dal, da
jo ob priliki veter tja zanesel!

Žejen sem bil, pa sem stopil notri na
četrtnko. Bogme, čez kapljico se res ne
morem pritožiti, vsaj sedaj še ne, dokler
so še deželne doklade tako med deželnim
dvorcem in Dunajem. Ampak čez nekaj
drugega se moram pritožiti. Poslušajte!
Ko sem dobil torej za cesarski denar tisto
malo votlo merico, ter jo komaj do ust
prinesel, vstopi nekdo, ter mi pravi: »Mi-
hec, Mihec! Ti ostajaš pa še vedno stari
grešnik! Pravtako se gostiš, kakor tisti
gospodje gori na Dunaju, ki vodijo držav-
no politiko. Samo žro in nič drugega ka-
kor žro. Za politiko, od katere pa pravza-
prav žive, se ne brigajo!«

»Šema, šemasta! Kdaj si pa še sli-
šal, da dotični gospodje, ki so plačani kot
politiki, politiko delajo? Ti samo žive od
nje!« sem mu razjasnil, čeprav moža ni-
sem poznal.

»Ja, ja, saj bo res« je sladko govoril
neznanec. »Kaj ne, saj je Redel tudi živel
od vojske, pa ni bil pravi vojščak; kako
pa misliš ti o njem?«

Jaz sem naročil — še četrtnko!

»Pa, Srbija, Mihec Srbija! Tam nimajo takih ljudi, kakor je bil tisti Redel. In v Rusiji jih je gotovo manj kakor pri nas! Ja, ja, vidiš, kar je naših slovanskih pokrajin, so drugačne kakor pa druge. — Seveda, če bi pri nas prišli na površje, bi bilo drugače kakor je!« je hlatal možakar.

Seveda sem takoj vedel, kam pes tako moli in dejal sem:

»Prijatelj, vsak ni za vse!«

»Seveda, da ni, misliš, da spada naš, é, é naše policije ravnatelj na to mesto?«

»Dragi!« sem mu zaklical, »ti pa skačeš kakor kobilica ob košnji! Če sedaj le ne skočiš hitro ven, ti bom pomagal!«

Da bi ga videli ljudje božji!

Kar nekako zasmrdelo je. Mislim, da se mu ni zgodila prevelika nesreča. Skočil je še hitreje kakor pa kobilica.

»Ježeš, Ježeš!« je dejala natakaraica, ko je njegovo četrtno z dvema števkama zaznamovala na mizo ob peči; »če bi ga nabili, bi vas še zaprli; on ni kar tako!...«

Takoj sem si mislil: to je gotovo kakšpicelj, ki ima tako smolo, da niti toliko ne zasluži, kolikor potrebuje za pijačo pri zabavljanju čez svoje gospodarje.

Seveda sem sklenil to povedati vsem poštenim ljudem, da se vedo varovati takih patriotov, ki bi prodali za kozarec vina prijatelja, za dva pa domovino!

In res! Ko sem stopil iz gostilne, je možakar zavil v vežo, nad kojo se blesti napis:

K. u. k. Polizei-Direktion.

Ob času doklad.

Ona: Možiček, ali mi boš kupil nov solnčnik.

Mož (se spomni na doklade): »Dušica, ti si vendar moje solnce, zato nočem, da bi te solnčnik zatemnil.«

Uganka.

Zakaj so klerikalci vpeljali za učiteljice celibat?

Za izvanreden službeni priboljšek za gospode katehete.

P.

Zatemnela slava.

»Pravijo, da je slava S. L. S. zatemnela.«

»Zatemnil jo je sijajni finančni načrt!«

Politična pratika za mesec februar.

(Priobčuje Lažiljub Resnica.)

Če je 1. februarja vlada naredila 20.000.000 K dolga, — ga ji ni treba dan pozneje.

Če je 5. februarja »knez« Wied napumpal 5.000.000 K, jih je on imel več, država pa manj.

Če bi bil 7. februarja grof Bobrinski aretiran v Budimpešti, bi se ne mogel vrniti isti dan na Rusko.

Če je 10. februarja kak Švaba v Mariboru postavil zopet kako žensko na glavo — ni stala na nogah.

Če bi dokazali 12. februarja največjo neumnost v državi, bi jo ljudje — vedeli.

Če se je 14. februarja kdo napil, je bil — pijan.

Kdor je 20. februarja čez kako državno oblast udrihal — ga bodo zaprli.

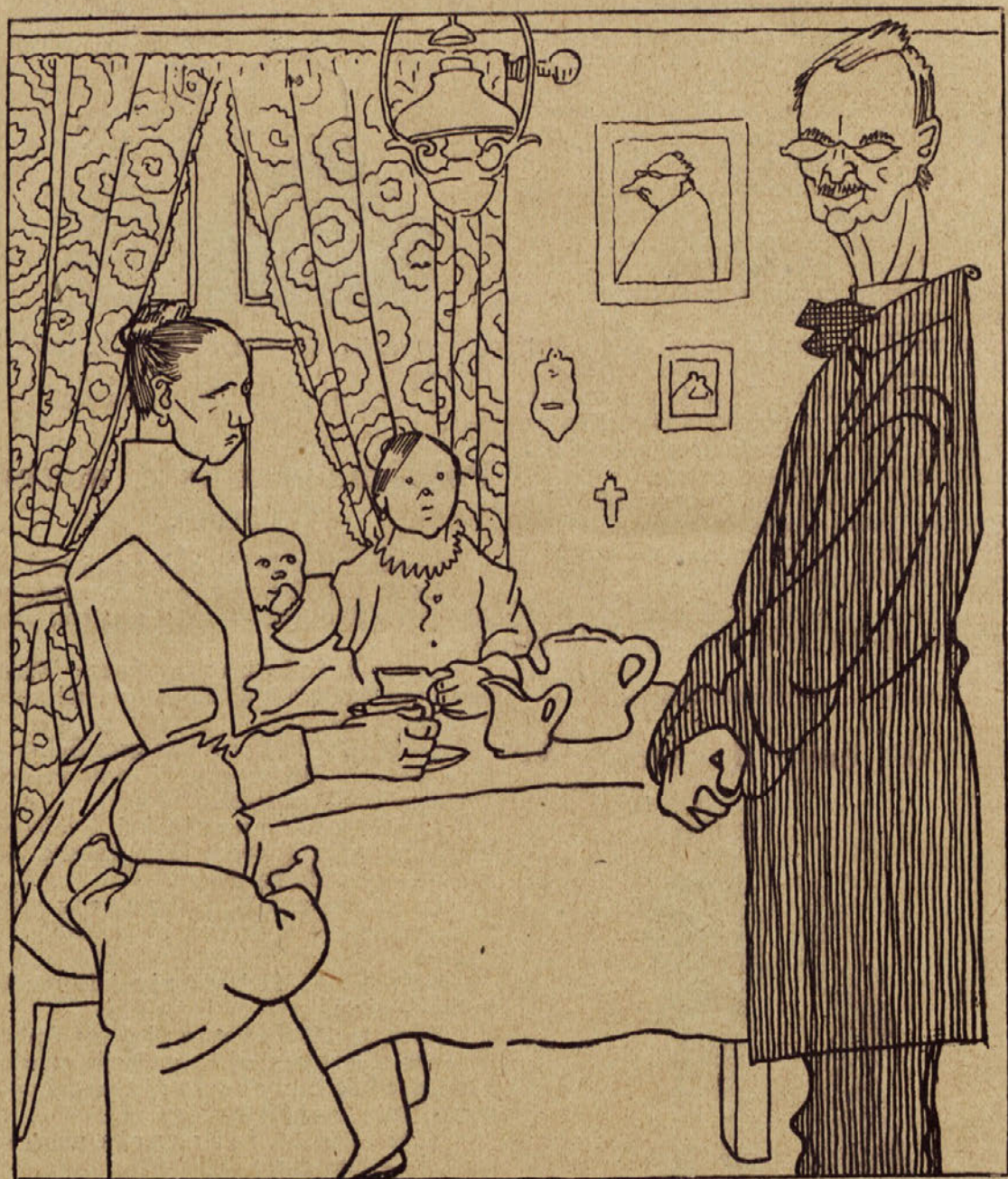
Če je kdo 22. februarja postal minister, gotovo ni bil — Slovenec.

Kdor se je 24. februarja ponemčuril, je — nemčur.

Če si se 26. februarja naročil na »Bodečo Nežo«, se ti ni treba — dan pozneje.

Če te je policija 28. februarja ob tričetrt na 12 zvečer aretirala radi veleizdaje, se ti ni treba bati, da te bo še kakterikrat v — tem mesecu.

Po regulaciji učiteljskih plač.

Učitelj: „Otroci molimo za naše dobrotnike, kajti pridelitev v višji plačilni razred je odvisna od obnašanja izven šole ...“